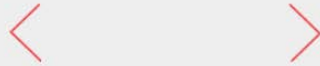

ActionAid Hellas —> Τα Νέα μας —> Ειδήσεις —> «Όταν φτάσαμε στην ακτή δεν το πίστευα, είχα τα παιδιά μου ζωντανά, μαζί μου»

05.01.2016

«Όταν φτάσαμε στην ακτή δεν το πίστευα, είχα τα παιδιά μου ζωντανά, μαζί μου»

«Γεννήθηκα στο Ιράν και είμαι Αφγανή. Όταν ήμουν 10 ετών επιστρέψαμε στο Αφγανιστάν, το αποφάσισε ο μπαμπάς μου. Μείναμε όμως μόνο 3 μήνες, καταλάβαμε γρήγορα ότι δεν ήμασταν ασφαλείς – ακόμα κι αν κάποιος σου επιτιθόταν για να σε σκοτώσει δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα- έτσι, επιστρέψαμε στο Ιράν.

Στο Ιράν παντρεύτηκα 16 χρονών, το αποφάσισαν οι γονείς μου. Ήταν σκληρή η ζωή μας στο Ιράν, όμως, ως Αφγανοί δεν είχαμε καθόλου δικαιώματα, δεν μπορούσαμε να πάμε σχολείο, τα παιδιά μου επίσης δεν θα μπορούσαν να πάνε σχολείο. Εγώ ονειρεύομαι να πάω σχολείο, να σπουδάσω και να γίνω κάτι χρήσιμο, να μπορώ να βοηθώ τους άλλους. Το ίδιο θέλω και για τα παιδιά μου. Να γίνουν καλοί άνθρωποι, να κάνουν το καλό. Και πιστεύω ότι θα τα καταφέρουμε, είμαι αισιόδοξη.

Όταν ξεκινήσαμε το ταξίδι, 20 μέρες πριν, θέλαμε να φτάσουμε στη Γερμανία, τώρα δεν ξέρω, δεν ξέρω αν θα καταφέρουμε να φθάσουμε ως εκεί. Ήδη για να φτάσουμε εδώ ήταν πολύ δύσκολα. Μας πήρε 20 μέρες. Το πιο δύσκολο ήταν στα σύνορα Ιράν-Τουρκίας. Περιπατάγαμε όλη τη νύχτα. Το πρωί είδαμε μπροστά μας την αστυνομία της Τουρκίας και πίσω του Ιράν, δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Όταν τελικά φτάσαμε στην Κων/πολη οι διακινητές μας έκλεισαν μαζί με άλλα 150 άτομα σε ένα μπουντρούμι, μέχρι να δώσουμε κι άλλα λεφτά. Ήμουν πολύ στενοχωρημένη, πολύ φοβισμένη. Είχαμε δώσει όλα μας τα λεφτά για αυτό το ταξίδι και πάλι φοβόμασταν για τις ζωές μας, πάλι φοβόμουν για τα παιδιά μου. Όταν ήρθε η ώρα να μπούμε στη βάρκα, είδαμε ότι η βάρκα ήταν 9 μέτρα κι ήμασταν πάνω από 50 άτομα. Μας ανάγκασαν να μπούμε μέσα, σημαδεύοντας μας με όπλα.

Όταν φτάσαμε στην ακτή δεν το πίστευα, είχα τα παιδιά μου ζωντανά, μαζί μου. Μας περίμεναν εθελοντές, μας έδωσαν στεγνά ρούχα, μας έδωσαν φαγητό. Ήμουν πολύ χαρούμενη, ένιωσα ανακούφιση. Είμαι 1 εβδομάδα εδώ (στη Μόρια). Έχουμε καταγραφεί, πήραμε το χαρτί, αλλά δεν έχουμε τα χρήματα για το εισιτήριο του πλοίου για την Αθήνα και μένουμε εδώ μέχρι να βρούμε πώς θα συνεχίσουμε. Έτσι έρχομαι κάθε μέρα στο χώρο σας και κάθομαι εδώ, νιώθω ηρεμία όταν είμαι εδώ, είναι φιλικά, ζεστά. Μερικές φορές σκέφτομαι το Ιράν, οι γονείς μου μου λείπουν, η μαμά μου, ο μπαμπάς μου, δεν ξέρω πώς και πότε θα τους ξαναδώ»